

[Chr. Christensen]

Det bedste modstykke til de negative kræfter, der således kan spores i folkeskolen og derfor også senere i samfundet, er et rigt livsindhold. Derfor er det også af væsentlig betydning, at folkeskolens elever møder vor rige kristne kulturarv i alle dens forgrenede facetter, og for at dette kan nås, må vi tage kristendomsundervisningens stilling op til revision nu.

Med henblik herpå vil vi i næste folketingssamling fremsætte forslag til styrkelse af kristendomsundervisningen. Vi ønsker dels en forhøjelse af timetallet i dette fag, dels at den fritagelse for kristendomsundervisning, vi har, bør begrænses til tilfælde, hvor den pågældende elev tilhører en anden trosretning, eller hvor der foreligger andre lignende, tungtvejende grunde derfor.

Skolen er desværre ikke det eneste område, hvor man sporer tidens nedbrydende tendenser. Alkohol- og stofmisbrug ødelægger stadig alt for mange og alt for meget for vore unge, og på det voldsmæssige område er de negative kræfter nu tilført ny næring gennem de meget omtalte videokassetebånd med voldsfilm. For os er det væsentligt, at der skabes et retligt værn for denne kommercielle udnyttelse og forråelse af børn og unge.

På det kulturpolitiske område står folketingsretningen også over for at skulle afstikke rammerne for biblioteksvæsenet fremover. Vort konstruktive bidrag i form af forslag til bibliotekslov fik en for os chokerende behandling her i tinget for kort tid siden. Dette forslag vil selvfølgelig blive genfremsat straks ved det nye folketingsårs begyndelse i håb om, at tingets største partier vil anerkende, at også de mindre partiers arbejde må afkræve en rimelig respekt.

De områder, jeg her har talt om til sidst, er ikke med i forligsaftalen. Partierne har her deres fuldstændig frie stilling. Det indebærer også klart, at kristeligt folkeparti ikke er noget støtteparti for den socialdemokratiske regering. For os er det imidlertid væsentlige sider af den samlede politiske situation, og efter vor opfattelse vil det ikke være nogen skade til, om den forligsånd, i hvilken forligsaftalen af 20. maj 1981 er blevet til, også kunne brede sig til andre dele af det politiske spektrum.

Som det er fremgået af de sammenligninger, jeg har draget mellem kristeligt folkepartis økonomiske målsætning som fremlagt i

debatten den 14. maj og den endelige udgang af forligsforhandlingerne, er der fra regeringens, regeringspartiets og de to øvrige forligspartiets side gjort en række indrømmelser over for vore ønsker.

Jeg vil specielt sige statsministeren tak for at have udvist en så rimelig imødekommethed, at en forligsaftale blev muliggjort til fordel for det danske samfund. Kunne en tilsvarende villighed til at vise forståelse for andres opfattelse brede sig i tinget partierne imellem til alle politiske spørgsmål, tror jeg, der ville være morgengry forude for dansk folkestyre.

Ib Christensen (DR):

Denne folketingssamling har i usædvanlig grad været begivenhedsløs. Det, der er sket, har for det meste været negativt. Jeg skal ikke bore i, om det skyldes den blokpolitiske fastlåsnings, som de fire partier har etableret, eller det skyldes regeringspartiets indre uenighed, men begge faktorer har formentlig medvirket.

Der er skabt politisk ro. Ja vel, men det er måske nok rettere at sige, at det, der er sket, er politisk stagnation. Det eneste, der ikke stagnerer, er arbejdsløshedstallet, antallet af virksomhedslukninger og udenrigsgældens stigning.

På det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område trasker regeringen trofast efter De europæiske Fællesskaber, der i realiteten bestemmer over Danmarks udenrigspolitik. Det var en skuffelse for os, men desværre ikke overraskende, at vort dagsordensforslag om det nordiske samarbejde, hvor folketingsretningen skulle henstille, at det nordiske samarbejde blev prioriteret højere end andre internationale forpligtelser, blev forkastet. Det er udtryk for den politiske realitet i henseende til regeringens udenrigspolitik. Det er sørgeligt, at det er sådan, og jeg tror ikke, det er i overensstemmelse med, hvad befolkningen ønsker, men sådan er det altså.

Det er rart – dér er dog én positiv ting – at regeringen efter at have låst stigningen i u-landsbistanden fast nu har åbnet igen, sådan at stigningstakten er sat i gang igen. Men desværre må man sige, at det ikke tæller så farlig meget, når det knyttes an til EFs handelspolitik, der i voksende grad har protektionistisk præg, og som den danske rege-